

Kapitel XX

Hemfärd

Mattias fyller två idag. Inte två år utan två månader. Vi har varit instängda på sjukhuset hela hans korta liv. Två månader. Det känns som två år. Allt stannar av här inne, det som sker där ute existerar, men inte för oss. De första dagarna efter det att han föddes minns jag inte mycket av. Efter det att jag kom in till sjukhuset gick allt i en rasande fart. Det konstaterades att Mattias troligen hade Downs syndrom, det skulle bekräftas via prover lite senare, vilket också formellt gjordes efter ungefär en vecka. För mig fanns ett litet hopp om att det inte skulle stämma men för Maria var det solklart redan från första stund. Hon bara kände det. Det akuta de första dygnen var dock att han hade mycket svåra inre blödningar som omedelbart krävde omfattande operationer. Så från att ha upplevt glädjen över att ha blivit föräldrar för första gången befann vi oss nu i en situation där vi bara ett knappt dygn senare i princip vakade vid vårt barns dödsbädd. Det var där någonstans som jag stängde av. Livet gick för mig över i en kamp för överlevnad och varje dag, varje timme och minut, har sedan dess handlat om att försöka hitta en strategi för det.

I dag ska vi alltså åka hem och jag är livrädd. Sjukhuset har blivit vår trygghet samtidigt som allt härinne kväver oss. Nej, inte riktigt allt. Det finns personal som har varit syrgasen när luften tagit slut. Till slut lär man sig personalens arbetsschema. Man vet om nattens mörker kommer att bli ett hot, eller en tid när alla faror tar rast, en trygg bubbla av mörker. Skillnaden beror på den personal som finns omkring oss.

”Det måste kännas skönt att få åka hem nu.” Vår favoritsköterska Ulla tittar in i rummet. ”Fast det är också lite nervöst, eller hur?”

Ulla har alltid varit rakt på. Hon håller inte på och försöker få det att låta annorlunda än det faktiskt är. I början tyckte jag att hon var lite burdus och okänslig. Man ville ju inte höra vilka problem som eventuellt väntade. Annan personal försöker hela tiden få det att låta som om allt är bra och att allt är under kontroll. Vissa kan vara rent otrevliga och borde nog ha ett annat arbete. Ulla har rätt arbete. Efterhand har vår tilltro till Ulla växt och det är under hennes pass som nätternas mörker inte hotar. Det är med henne man kan sitta långa stunder mitt i natten och prata om allt som skett. Hon är den som pratar med oss, om oss, inte bara om Mattias och allt som har med de senaste provsvaren att göra. Men nu ska vi hem och klara oss själv.

Självklart blir det fantastiskt att få komma hem och lämna detta, men allt som skett under de här månaderna har satt otroligt djupa spår. Akuta språngmarscher till intensivvårdsavdelningen genom korridorerna mitt i natten när Mattias tillstånd hastigt försämrats. Vakna nätter, lyssnande efter signaler att han fortfarande andas, inte har ont. Dagar fyllda med provtagningar som plågar Mattias, och oss. Väntan i ovisshet. Allt har skapat en trötthet som är tung. I det här har sjukhuset varit tryggheten. Nu ska vi hantera livet utan allt detta.

”Kom ihåg att det aldrig är längre hit än det är hem”, säger Ulla stående i dörröppningen. ”Jag förstår att det inte är över för er bara för att ni åker hem. Det kommer att ta tid att hitta tryggheten, att kunna lita på att Mattias mår bra. Men ni kommer att fixa det, jag vet det.”

Vi packar allt som ska med hem och lämnar avdelningen. Första gången på två månader är vi tillsammans som vilken familj som helst. Nej, inte som vilken familj som helst. Vi är en familj som just nu går på nattgammal is. Varje steg tas med ovisshet om det ska bära ett steg till eller om ytan ska brista och allt hamnar i det kalla vattnet.

”Vet du”, säger Maria när vi går till parkeringen. ”Jag är livrädd.”

Jag vet inte vad jag ska säga. Hjälper det att berätta att jag är lika livrädd, eller ska jag vara den som ger henne trygghet genom att visa mig lugn och säker. Inom mig vet jag att jag ska berätta precis som jag känner. Maria hastiga blick på mig säger att hon förstår att jag är lika rädd. Men något hindrar mig från bekräfta det. Jag behöver vara stark, men jag inser att det är för min egen skull jag behöver låtsas vara den som hon kan lita på. För hennes skull behöver jag vara ärlig och uppriktig, rädd och svag, för att hon ska kunna vara trygg. Men jag förmår inte det.

”Vet du, jag tror att det har vänt på riktigt nu. De skulle inte släppa hem oss om det fortfarande finns risk att han ska bli akut dålig.” Marias tystnad och blicken riktad ner i marken bekräftar att inte heller hon tror på det.

Resan hem blir tyst. Väl hemma går vi in i huset utan att säga något. Maria ställer ner insatsen där Mattias ligger på köksbordet och sätter sig ner, fullt påklädd. Jag sätter mig ner mitt emot henne. Vi ser på varandra. Maria är trött, jag ser det i hennes ögon som brukar lysa och stråla. Nu är de som öppna portar till en tunnel i mörker. Vi sitter stilla och tysta ända tills Mattias börjar röra på sig. Det är dags för oss att försöka leva igen och jag reser mig och går mot dörren till trädgården på baksidan.

”Hej Thomas.” Jag vänder mig om där jag står ute på altanen och försöker se vad som behöver göras i trädgården. Det är Stefan, vår närmsta granne. ”Har ni kommit hem nu. Det tog tid det där”. Stefan sparkar undan lite småstenar som hamnat på gräsmattan”. Vi har förstått att det blev lite problem med den lilla?”

”Ja, jo, det kan man väl säga. Det gick väl inte riktigt som väntat”, svarar jag samtidigt som jag ser att Stefan flackar lite med blicken, att han inte riktigt vet var han ska titta.

”Nej, det kan ju bli så ibland.” Han försöker sparka bort några ytterligare stenar som redan är borta. Det blir tyst igen och jag vill vända mig om och gå in men blir stående kvar. Jag vill säga något om Mattias, jag vill att Stefan ska fråga, men det blir bara tyst. Stefan är en bra person, en bra granne och vi har alltid kommit överrens även om vi inte direkt umgåtts. Jag förstår att han inte vet hur han ska förhålla sig. Det är jag som behöver visa hur jag vill att han ska förhålla sig. Men jag gör inte det.

”Men du”, säger Stefan slutligen. ”Jag har funderat på det där vi pratade om att sätta upp en häck här i tomtgränsen.” Han sveper med armen längs den osynliga tomtgränsen i gräsmattan som förenar våra tomter. ”Jag tror det skulle bli bra. Måbär, eller kanske en Spirea. Vad säger du?”

En häck. Det sista som finns i mitt sinne just nu är om det ska planteras en häck i tomtgränsen eller inte. Varför frågar han inte hur det är med Mattias? Hur jag mår, hur Maria mår? Varför frågar han om en häck som om inget har hänt de senaste månaderna. Jag skulle vilja skrika till honom att han kan ta den förbannade häcken och göra hur fan han vill. Jag har tillbringat de senaste två månaderna på sjukhus där min nyfödda son flera gånger i princip dött, så jag skiter i din häck. Det skulle jag vilja skrika, men gör det inte.

”Ja, en Spirea. Ja, jag tror nog att det blir bra, eller kanske Måbär”, hör jag mig själv säga trots att jag inte har en aning om vad en Spirea är eller hur Måbär ser ut. ”Vi får bestämma så snart som möjligt.”

Jag går in, behöver komma undan från Stefan, från häckar och trädgårdar. Jag funderar på hur länge det kommer dröja innan allt blir som vanligt igen. Innan jag återigen kan ägna mina tankar på vanliga vardagliga saker, som exempelvis en trädgårdshäck. Kommer det någonsin att bli så igen? Mattias är ju annorlunda. Han kommer alltid att vara det. Kommer folk att vilja ha med oss att göra? Tankarna som far runt i huvudet är oerhört jobbiga att hantera. Inga svar finns. Tankar som späder på den redan överfulla bågaren av skuld känslor. Varför är jag inte glad att komma hem?

Inne i köket ser jag hur Maria går omkring med Mattias i famnen.

”Vill han inte sova mer”, frågar jag.

”Jo, han sov, men jag tog upp honom ändå. Jag behövde få känna hur det känns att vara här hemma och bära honom som ett vanligt barn.”

Jag ser på Mattias i hennes famn. Jag ser sonden som kommer ur hans näsa, tejp på hans kind. Jag är nära att säga; ”Vanligt barn, Maria? Glöm det.” Men jag säger i stället;

”Stefan kom här ute. Han undrade hur vi skulle göra med häcken.”

”Vad sa du då?”

Jag suckar och blir tyst en stund. ”Jag sa att det blir bra med en Spirea. Maria, vad fan är en Spirea? Jag skiter väl i om det står en häck där eller inte överhuvudtaget. Varför frågade han inte hur vi mår?”

Jag vänder mig om och går ut genom dörren som leder till tvättstugan och jag smäller igen den med väldig kraft bakom mig. Det händer något inom mig som skrämmer mig. Jag hör gråten bakom den stängda dörren. Mattias gråter. Han väcktes nog av smällen i dörren. Maria gråter. Varför? Jag vet inte, jag vill inte veta.